

Ennakkoratkaisukysymykset

Voiko kansallinen veroviranomainen olla soveltamatta eri jäsenvaltioissa sijaitseviin emo- ja tytäryhtiöihin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä 23.7.1990 annetun neuvoston direktiivin 90/435/ETY (1) 4 artiklan 1 kohtaa sen vuoksi, ettei kyseistä säännöstä sovelleta tytäryhtiön joutuessa selvitystilaan, ja vedota tässä kyseessä olevan vuoden 1992 tuloverolain 210 §:n kaltaiseen kansalliseen säännökseen, jossa toisiinsa rinnastetaan sulautuminen, johon ei liity tytäryhtiön joutumista selvitystilaan, ja sulautuminen, jossa tytäryhtiö joutuu selvitystilaan?

(1) EYVL L 225, s. 6.

Valitus, jonka Power-One Italy SpA on tehnyt 14.7.2011 unionin yleisen tuomioistuimen (kuudes jaosto) asiassa T-489/08, Power-One Italy SpA v. Euroopan komissio, 24.5.2011 antamasta määräyksestä

(Asia C-372/11 P)

(2011/C 282/23)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Valittaja: Power-One Italy SpA (edustajat: avvocato A. Giussani ja avvocato R. Giuffrida)

Muu osapuoli: Euroopan komissio

Vaatimukset

— Unionin yleisen tuomioistuimen (kuudes jaosto) asiassa T-489/08, 24.5.2011 antama määräys on kumottava ja näin ollen

— on katsottava, että Euroopan komissio on rikkonut asetuksen N:o 1655/2000 (1) 10 artiklan 2 kohtaa ja hallinnollisten säännösten (2) 14 artiklaa sekä loukannut luottamuksensuojan yleistä periaatetta

— on katsottava, siltä osin kuin asian käsittelyn tila tämän sallii, että komission toiminnan ja Power One Italy SpA:lle aiheutuneiden ja vielä aiheutuvien tappioiden välillä on syy-yhteys, ja näin ollen velvoitettava uniomi SEUT 268 artiklan (ent. EY 235 artikla) perusteella korvaamaan Power One Italy SpA:lle kaikki aiheutuneet tappiot, joiden suuruudeksi arvioidaan 2 876 188,99 euroa, tai PNEUMA-hankkeesta aiheutuneet kulut, jotka ilmenevät valituskirjelmän liitteenä olevista asiakirjoista, jotka ovat joka tapauksessa jo komission hallussa ja jotka on toimitettu tälle tuomioistuimelle

— komissio on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Vaatimustensa tueksi valittaja väittää ensiksi, että luottamuksensuojan yleistä periaatetta on loukattu, minkä lisäksi väitettyä menettelyn väärinkäyttöä koskevat perustelut ovat riittämättömät ja ristiriitaiset.

Unionin yleinen tuomioistuin toteaa valituksenalaisen määräyksen 47 kohdassa, että korvattujen määrien osalta valittaja olisi voinut hyötyä enemmän komission päätöksen kumoamisesta koko kyseessä olevalle hankkeelle annetun taloudellisen tuen takaisin saamisen muodossa, ja että ”voidaan katsoa, että tällaisen summan maksaminen vahingonkorvauksena liittyy läheisesti kyseisen päätöksen kumoamiseen”, mihin se perusti menettelyn väärinkäyttöä koskeneet huomautuksensa. Unionin yleinen tuomioistuin jakoi tästä syystä omavaltaisesti osiin valittajan vaatimukset erottamalla niiden toimien tosiasiallisen yhtenäisyyden, jotka muodostivat toiminnan, joka aiheutti tappion, tappion aiheuttaneesta tapahtumasta, jota aiheutuneet kokonaiskustannukset edustivat. Komission vastaväitteen hyväksymistä ei näin ollen ole perusteltu riittävästi.

Toinen valitusperuste koskee luottamuksensuojan yleisen periaatteen loukkaamista ja todistustaakkaa ja todisteiden hankkimista koskevien sääntöjen virheellistä soveltamista sekä aiheutuneeseen muuhun vahinkoon liittyviä väitteitä koskevien perustelujen riittämättömyyttä ja ristiriitaisuutta.

Unionin yleisen tuomioistuimen antaman määräyksen 55 kohdassa todettiin, että ”kanteessa ei mainita sen muun vahingon luonnetta ja laajuutta, jonka kantaja väittää itselleen aiheutuneen” ja että ”kanteessa ei mitenkään mainita syitä, joiden vuoksi kantaja katsoo, että muu vahinko liittyy siihen, että komissio vetäytyi kyseessä olevan hankkeen rahoituksesta”. Tähän liittyen on todettava, että valittajana olevalle yhtiölle aiheutuneita tappioita voidaan pitää yksinomaan ilmeisinä, koska kyseessä olevalla rahoituksella pyrittiin tietyn tehtävän — joka on yksilöitävissä suoritettavaksi otetussa hankkeessa — suorittamiseen, ja rahoituksesta vetäytyminen saattoi aiheuttaa yksinomaan kustannuksia, joita valittajalle ei ilman rahoitusta olisi aiheutunut. Unionin yleinen tuomioistuin ei tarkastellut näitä perusteluita, joita kehiteltiin jo komission esittämään oikeudenkäyntiväitteeseen liittyvissä huomautuksissa (joihin oli myös liitetty valittajana olevan yhtiön tase), vaan se tyytyi viittaamaan aiheutunutta tappiota koskevien yksityiskohtien väitettyyn puuttumiseen.

Valittaja väittää lopuksi, että luottamuksensuojan yleistä periaatetta on loukattu ja että todistustaakkaa ja todisteiden hankkimista koskevia sääntöjä on sovellettu virheellisesti ja että toiseikkoja, jotka olisivat vaikuttaneet tapauksen lopputulokseen, ei ole arvioitu syy-seuraussuhteeseen liittyen.

Valituksenalaisen määräyksen 57 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin toteaa syy-seuraussuhdetta koskevien väitteiden osalta, että valittajana oleva yhtiö ”ei esitä minkäänlaisia seikkoja kyseessä olevan toiminnan vaikutuksesta siihen, että kantaja vastasi kyseessä olevan hankkeen kustannuksista summalla, joka ylitti enimmäismäärän, johon komissio oli sitoutunut”. Valittajan näkemyksen mukaan esillä olevassa asiassa on ilmeistä, että unionin yleinen tuomioistuin arvioi asiakirja-aineistossa esitettyjä toiseikkoja virheellisesti. Kyseinen tuomioistuin väärästi esitettyjä todisteita, koska sen mukaan komission toiminnan ja